

Мерлин Кей
ДАРБА
*По-добре късно,
отколкото никога*

Мерилин Кей

ДАРБА

**ПО-ДОБРЕ КЪСНО
ОТКОЛКОТО НИКОГА**

(книга втора)

Превод
София Русенова

Издателство ИБИС
София

На моите приятели, които първи чуха тази история в Ардеи: Алис и Лара Клерк, Александра Фортюно, Жан, Зое, Галиле и Теотим Хубрехтс, целувам ви!

Marilyn Kaye

GIFTED: Better Late Than Never

Copyright © Marilyn Kaye 2009

The original title was published
by Macmillan Children's Books, London

Cover photography by Corbis Super RF/Alamy

© София Русенова, превод, 2010

© Издателство „Ибис“, 2010

ISBN 978-954-9321-38-8

Всячки права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било друга форма, без писменото съгласие на издателя, е нарушение на авторските права и е наказуемо от закона.

Джена Кели стоеше пред прозореца в спалнята си и се взираше навън, без всъщност да вижда нещо. Не че имаше много за гледане – само поредния мрачен тухлен блок, същия като този, в който живееше. Понякога зърваше хора да се движат из апартаментите, ала те не вършеха нищо, което да си заслужава гледането.

Без да може да го види от мястото, където стоеше, Джена знаеше, че зад отсрещния блок има още един, идентичен на останалите два. Трите сгради съставяха Бруксайд Тауърс – жилищен комплекс за хора с ниски доходи, в който преди две години, когато тя бе на единайсет, се бяха преместили заедно с майка ѝ. Беше доста потискащо място, ала това бе домът ѝ и тя не бе радостна от перспективата да го напусне. Сивото небе и неспирният дъжд навън не помагаша особено за разведряване на настроението ѝ.

Джена се извърна от прозореца и отиде при скрина си. Извади късия черен молив и добави допълнителен пласт върху и без това плътната линия,

ограждаща очите ѝ. Отстъпи, за да се порадва на резултата. Имаше гримирани в черно очи, къса коса, щръкнала на иглички, носеше черна тениска, черни джинси... все още нямаше татуировки, но пък бе залепила фалшиво диамантче на дясната си ноздра и то изглеждаше истинско. Надяваше се, че външният ѝ вид ще стресне – може би дори ще шокира – всеки, който я срещнеше.

В огледалото зад собственото си отражение видя празния куфар, отворен върху леглото. Без да му обръща внимание, Джена излезе от стаята.

Шумът от стъпките ѝ по голия под отекна из празния апартамент. От тишината я побиха тръпки. Разбира се, тя и преди бе оставала тук сама, ала винаги досега бе знаела, че майка ѝ скоро ще се върне. Сега обаче всичко бе различно. Майка ѝ щеше да остане две седмици в болницата в отделението за рехабилитация. Дори само тази мисъл я караше да се чувства самотна.

Замисли се дали да не пусне телевизора, за да не е така сама, ала се досети, че ще чуе само статичен шум и екранът ще показва звездички. Майка ѝ не бе платила сметката и миналата седмица им спряха кабелната.

Вместо това Джена отиде в кухнята и отвори хладилника, макар да знаеше, че вътре няма нищо, годно за ядене. Извади полупразната бутилка с кола. Вече не бе газирана, ала бе по-добре от нищо.

Зачуди се какво ли прави майка ѝ в този момент. Крещеше по медицинската сестра? Настояваше да ѝ донесат джин с тоник? На Джена ѝ се искаше да запази оптимизма си. Може би този път майка ѝ щеше да се справи, но не можеше да разчита на

това. Жената и преди се бе опитвала да спре пиенето, ала никога не бе устоявала повече от ден-два. Пък и тази сутрин, преди да излезе, беше пресушила остатъка в някаква бутилка и сетне бе обявила, че това е последният алкохол, който някога поема. Джена се беше опитала да прочете мислите ѝ, за да добие представа до колко е сериозна, но не съумя да проникне.

Странно бе, че успяваше така лесно да чете чуждите съзнания. Мъже или жени, млади или стари, умни или глупави – повечето хора не можеха да я спрат да подслушва мислите им. Ала имаше и такива, които просто не се поддаваха. Като майка ѝ.

Преди мислеше, че съзнанието на майка ѝ е твърде замъглено и объркано, че да го разгадае. После пък реши, че причината навярно е друга, че кръвната връзка ѝ пречи да чете умовете на членове на семейството. За нещастие наоколо нямаше други членове на това семейство, затова така и не ѝ се удаде възможност да провери теорията си. Никога не бе познавала баща си – според майка ѝ той ги бе изоставил преди раждането на Джена. Нямаше братя или сестри, а на младини майка ѝ бе напуснала своето семейство, така че Джена никога не бе познавала бабите и дядовците си, лелите, чичовците или братовчедите.

Най-накрая бе осъзнала, че неспособността ѝ да прочете съзнанието на майка си не е по вина на семейната връзка. Едва преди шест месеца, когато я пратиха в специален „клас за деца с дарба“ в гимназия „Медоубрук“, тя откри, че не може да прочете мислите на учителката – една жена, която всички наричаха мадам. Беше опитвала отново и отново,

ала не съумяваше да проникне в главата на преподавателката, затова и накрая се отказа. Може би това бе така, защото мадам познаваше всичките им дарби толкова добре, че някак успяваше да се предпази от специалните си ученици. Дарби... Странна дума за уникалните им способности, помисли си Джена. Тя самата ни най-малко не възприемаше уменията си за дарба.

Допи разгазираната си кола, стана и се върна в стаята си. Куфарът, отворен върху леглото, ѝ напомняше, че все още има много за вършене. Ала тя просто не искаше да се захваща. Решително извърна поглед от него и огледа стаята си, с която щеше да се сбогува и да напусне поне за две седмици.

Харесваше спалнята си, беше ѝ отнело много време да я превърне в свое специално местенце – своя собствена уютна пещера, където можеше да затвори вратата и да се изолира от шума на купоните на майка ѝ и нейните приятели. Стените бяха в мръсно сив цвят. Джена всъщност предпочиташе да са черни, но бедняците нямат право на избор – боята бе безплатна. Беше открила полупразни кутии с черна и бяла боя, оставени на земята зад контейнера за боклук. Бе ги смесила и това се оказа достатъчно, за да боядиса стените си. Парите, които си спечели от разхождането на кучето на един съсед, ѝ стигнаха, за да си купи черна покривка за леглото, изпъстрена с бели черепчета, както и същите завеси. На стената бе залепила два вампирски плаката – единият изобразяваше вампир, нападащ жена, докато другият бе близък план на самия вампир с кръвта, капеща от устата му. А и тъкмо бе отминала Коледа, когато някой от блока изхвърли на бок-

лука мигащи лампички в чудесно състояние – само няколко крушки бяха счупени. Джена нагласи лампичките като гирлянда около вратата си и когато изгасеше лампата на тавана и включеше мигащите светлилки, стаята ставаше приятно призрачна.

Къде ли щеше да спи довечера? В някоя тъмница в мазе? Или в розово-бяла стая с надиплени завеси и лавици с колекция от различни кукли Барби? Не можа да реши кое е по-лошото. И двата образа я караха да потреперва.

Въображаемите картини бяха прекъснати от почукване на входната врата и Джена простена. За един мълниеносно кратък миг се зачуди дали се налага да отиде и да отвори, просто можеше да се престори, че въкъщи няма никого. Все някога посетителката щеше да си тръгне.

Само че какъв беше смисълът? Знаеше кой стои пред вратата, както знаеше, че жената няма да се откаже толкова лесно. Дори и да си идеше сега, щеше да се върне по-късно най-вероятно заедно с полицаи или с някой друг представител на властите. И, ако се наложеше, заедно щяха да разбият вратата, за да влязат. На хората на възрастта на Джена не бе позволено да живеят сами, пък било то и едва за две седмици.

Откъм вратата се разнесоха нови почуквания – този път по-настойчиви. Джена с неохота се отправи натам. Отвори и на прага се показа жена, облечена в бежов костюм, с прилежно събрана в кок на тила коса. Куфарчето в ръката ѝ допълваше деловия ѝ външен вид и служителката дари момичето с отработена усмивка.

– Здравей, Джена. Готова ли си да тръгваме?

– Не – отвърна тя, въпреки че знаеше колко грубо звучи, но пък и въобще не ѝ пукаше. – Дори не съм започнала да стягам куфара.

Изречението на жената не се промени, ала сега усмивката ѝ стана малко напрегната.

– Е, няма да имаш нужда от много неща, нали знаеш това. Само за две седмици е.

– Да, все едно – смънка Джена.

Две седмици в къща, пълна с непознати. Струваше ѝ се, че това е цяла вечност. Остави служителката от службата за социални грижи и се върна в стаята си. Докато хвърляше каквото ѝ падне в куфара, мислите ѝ отлетяха към двете приемни семейства, в които я бяха настанявали преди време.

Беше на осем, когато майка ѝ си счупи крака при едно пиянско падане. Ако беше знаела какво ще ѝ се случи, Джена щеше да я остави да оздравява у дома, вместо да вика линейката. Представителите на социалните служби я намериха да чака пред спешното отделение. Отведоха я в къща, чиято собственичка бе жена, приютяваща деца заради парите, които държавата ѝ отпускаше. Жената всъщност не беше жестока – не я биеше или нещо такова, но не обръщаше никакво внимание на Джена и на другите две малки момиченца, живеещи там. Всъщност при нея не беше толкова лошо като във втория дом, в който я пратиха, когато бе на единайсет и арестуваха майка ѝ за шофиране в нетрезво състояние.

И в онази къща не я биеха. Там попадна в семейство на добряци, които постоянно я питаха как е и я окуражаваха да изразява чувствата си. Навярно се опитваха да бъдат мили, ала Джена прочиташе съ-

жалението, което изпитваха, и бе уверена, че предпочита вместо него да я бият.

Кой знае при какви хора щеше да се озове този път. Мрачно обмисли най-лошите възможности – религиозни фанатици или вегетарианци. Кое щеше да е по-лошо – да ходи на църква два пъти дневно или да ѝ забранят да похапва сандвич „Биг Мак“? Докато влачеше куфара си в дневната, реши набързо да прочете мислите на социалната работничка, без особено да се надява, че жената мисли за къщата, в която щеше да я заведе. Джена не бе обнадеждена, защото горката служителка може би имаше само мрачни мисли в главата, свързани с работата ѝ да мъкне нещастни деца в приемни семейства.

Ала момичето извади късмет – съвсем ясно и отчетливо узна къде я пращат. И щом осъзна къде ще живее през следващите две седмици, настроението ѝ значително се подобри.

– Изчакайте секунда – каза тя на социалната работничка.

Изтича в стаята си и грабна от леглото си старото плюшено мече. Одеве не го сложи в багажа, защото се боеше, че хората в приемния дом ще ѝ се подиграват, че спи с играчката. А можеше и да е още по-лошо – възможно бе в дома да има и малки деца, които да протегнат алчните си ръце към мечето. Сега, когато вече знаеше къде отива, можеше да го пхне във външния джоб на куфара, защото в онази къща нищо нямаше да го заплашва. Както и нея самата.

Навън пред блока, щом се качиха в колата, жената я изгледа подозрително и на Джена не ѝ бе нужно да чете мислите ѝ, за да узнае защо. Тя навяр-

но очакваше момичето да хленчи и да се оплаква. Ненадейното примирение със съдбата от страна на Джена безпокоеше служителката на социалните служби. Може би жената се притесняваше, че Джена замисля да изскочи от колата на първия светнал червено светофар и да избяга. Когато приближиха един знак „Стоп“ Джена не устоя и се наклони към вратата, само за да зърне тревожното изражение на лицето на жената. Ала въпреки това стоя мирна, докато социалната работничка не зави по познатата улица и не паркира на една алея.

– И преди си била тук, нали? – попита я жената, ала Джена не си направи труда да отговори. Скочи от колата и помахна на момичето, застанало на стъпалата пред къщата.

Трейси Девън се затича към нея. Джена отстъпи крачка, ала за нейно успокоение Трейси спря пред нея и не я прегърна. Явно достатъчно добре познаваше съученичката си и знаеше, че не е от гушкащия се тип.

– Изненада! – викна домакинята. – Не, връщам си думите назад, ти изобщо не си изненадана, нали? Обзалагам се, че си прочела мислите на жената.

– Разбира се, че ги прочетох. Ей, ти как успя да уредиш това?

– Просто казах на родителите си, че имаш нужда от място, където да отседнеш, и че искам да живееш тук. Затова те се обадиха в социалните служби и направиха постъпките.

Трейси взе куфара на Джена и се отправи към къщата.

„Невероятно!“, помисли си Джена, докато следваше съученичката си. Едва преди месец Трейси

не можеше и да мечтае да помоли майка си и баща си да ѝ позволят да покани приятелка у дома за две седмици. А дори и да имаше тази смелост, те нямаше да я чуят. Преди никой не слушаше Трейси. Повечето хора дори не я виждаха. Защото когато момичето се чувстваше невидимо, то наистина *ставаше* невидимо – избледняваше всеки път, когато чувствата в него надделеяха. Това беше „дарбата“ на Девън – способността да изчезва физически. Дори мадам – учителката на класа на даровитите – никога не бе сигурна дали Трейси присъства, или я няма.

Родителите на съученичката ѝ я посрещнаха топло.

– Толкова се радваме, че отново си при нас – каза ѝ бащата, а майката на Трейси я прегърна леко, което Джена успя да изтърпи, без да се дърпа.

Трудно бе да повярва, че тези двама приветливи родители бяха причината за предишните страдания на Трейси. Не го бяха правили нарочно – сега те наистина съжаляваха и Джена виждаше, че се опитват да се поправят.

– Радвам се, че съм тук – отвърна им тя. – Особено като знам къде можеха да ме пратят.

И точно тогава седемте други причини за честите изчезвания на Трейси се появиха, връхлитайки в стаята.

– Джена!

– Хей, Джена!

– Джена, ще ни прочетеш ли приказка?

Джена отстъпи разтревожена. Седемзначките бяха покрити с петна.

– Била ли си болна от шарка? – попита я Трейси.

– Не знам – честно отвърна приятелката ѝ.

Не си спомняше да е боледувала от шарка, а дори и да я беше изкарала като малко дете, майка ѝ никога не ѝ бе споменавала такова нещо. Напълно възможно обаче бе майка ѝ да е била толкова пи-яна, че да не бе забелязала, че детето ѝ е покрито с пъпки, и то да бе оздравяло от само себе си.

– Няма нищо, те вече не са заразни – увери я Трейси.

Джена се опита да отвърне на ентузиазираните им поздрави:

– Здравейте, Санди, Ранди, Манди...

Не можа да си спомни всичките им имена. Пък и имаше ли смисъл? Момиченцата бяха еднакви и нямаше начин да свърже всяко от тях с правилното име. Дори обривът от шарката изглежда се бе разпространил на съвсем същите места по всяко лице.

Тъкмо раждането на седемзнаците преди пет години бе отклонило вниманието на родителите от Трейси. Вината не бе на децата, не и в действителност, ала Джена не можеше да вини съученичката си за това, че не питае съвсем сестрински чувства към тях. Едва през изминалия месец Трейси бе започнала да се сближава с малките момиченца.

– Не притеснявайте Джена сега – смъмри ги госпожа Девън. – Тя навярно е уморена.

– И гладна – добави Трейси. – Качвай се в стаята ми, Джена, аз ще донеса нещо за хапване.

Джена знаеше къде се намира стаята на приятелката ѝ, защото беше ношувала там преди по-малко от месец. Ала не бе сигурна дали Трейси си спомня това, понеже последния път, когато бе гостувала тук, Трейси всъщност не бе *Трейси*. Тогава тяхната

съученичка Аманда Бийсън бе обсебила напълно тялото на Девън.

Джена се метна на едно от двете легла в стаята на съученичката си и се замисли за така наречената „дарба“ на Аманда. Момичето бе крадец на тела, което звучеше много по-готино, отколкото беше на практика. За нейно нещастие Аманда не можеше просто ей така да щракне с пръсти и да се превърне в космонавт или рок звезда. Тя можеше да заеме тялото на някой човек, само ако почувстваше съжаление към него. И ако я обземеше силно усещане за жалост към някого, Аманда можеше да се окаже впримчена в чуждото тяло.

Преди време Трейси със сигурност бе достойна за съжаление, и то не само защото избледняваше. Тя бе дори по-жалка, когато се виждаше. Беше кльощава – толкова недоразвита, че даже сутиен не носеше. Косата ѝ бе изтощена и провиснала, бебешорските дрехи, които носеше, не ѝ стояха добре, а стойката ѝ бе ужасна. Трейси бе неспокойна, стеснителна и винаги изглеждаше уплашена. В очите на някой като Аманда Бийсън, която пък бе най-харесваното момиче в гимназия „Медоубрук“, Трейси Девън бе наистина достойна за съжаление.

Джена знаеше, че Аманда бе нещастна, че се е озовала в тялото на такава голяма смотла, и се съмняваше, че и Трейси е била щастлива, докато бе обсебена от съученичката им. Странно, обаче всичко се бе наредило за по-добро. Без значение дали го бе искала, или не, но Аманда помогна на момичето, чието тяло открадна.

Трейси вече определено не беше жалка. Момичето, което влезе в стаята с пликче с чипс и буркан

със сос гуакамоле, почти не приличаше на Трейси отпреди времето на Аманда. Косата ѝ бе блестяща и подстригана и филирана на сладки кичури. Очите ѝ грееха, раменете ѝ стояха изправени, а модни златни обеци висяха на наскоро продупчените ѝ уши. Тя беше все така слаба, ала вече се възползваше от този факт и носеше супер тесни джинси и прилепнала блузка, завързана зад врата ѝ.

Но промяната, настъпила в съученичката ѝ, се простираше отвъд видимото. Момичето, което преди бе така срамежливо, че не смееше да поздрави никого, сега седна на леглото при Джена, остави лакомствата помежду им и я погледна открито.

– Знам, че не искаш да говориш за това, така че няма да те питам как се чувстваш заради отиването на майка ти в рехабилитационния център. Казах и на родителите си да не повдигат тази тема.

– Хубаво – облекчено каза Джена.

Трейси се намръщи.

– Не този отговор очаквах, Джена.

– Ъ?

– Кажи го – нареди ѝ Трейси.

Джена се вторачи безизразно в нея.

– Спомняш ли си вълшебните думички? „Моля“ и...

Джена извъртя очи.

– Добре де, добре. Благодаря.

Трейси кимна одобрително и се усмихна.

– Ти *можеш* да изразяваш позитивните си чувства. Виж, Джена, знам, че си благодарна. Просто не искаш да си го признаеш, защото се боиш да не изглеждаш като малко безпомощно сираче или нещо такова.

Трейси беше права и тя знаеше това. Джена беше много горда и не можеше да понесе мисълта, че някой ще я съжалява. А да каже „Благодаря!“ бе все едно да си признае, че е в нужда.

Ето *това* бе истинската промяна, настъпила в Трейси. Предишните ѝ тегоби бяха създали у нея способността да разбира другите хора, да усеща какво се случва в тях. Трейси не умееше да чете мисли като Джена, ала сякаш успяваше да чете *чувствата*. Това не бе нещо, което мадам би нарекла дарба, ала Джена не можеше да не признае, че този талант е доста интересен и може би малко страшничък. Момичето започваше да я опознава, пряко волята ѝ, по начин, по който до сега Джена не бе позволила на никого друго да я опознае.

Трейси отвори пакетчето с чипса.

– Какво ще кажеш за стаята ми?

Джена се огледа. Слабо си спомняше спалнята на съученичката си като детинска и скучна. Сега обаче помещението бе украсено с ярки основни цветове – червени завеси, покривка за легло на червени и сини карета, блестящо бяло бюро.

– Готина е – отвърна.

– Благодаря. Казах на родителите си, че искам напълно нова стая и ги накарах да ме оставят сама да избира всичко.

– Еха! – възхитено възкликна Джена. – Наистина ги въртиш на малкия си пръст.

– Е, след всички тези години на пренебрегване ми бяха длъжници – обясни ѝ Трейси. – Ей, направи ли си домашното, което мадам ни даде за понеделник?

Джена успя само да сбърчи нос, защото устата ѝ бе натъпкана с гуакамоле. Не защото храната не ѝ харесваше – гуакамолето беше вкусно, но тя имаше предвид въпроса за домашното. Мадам ги бе накарала да подготвят кратко изявление, в което да опишат първия път, когато бяха узнали, че имат дарби.

Джена преглътна.

– Не. А ти?

Трейси кимна.

– При мен е лесно. Когато се родиха Седморката на Девън, аз отидох в небитието.

– *Къде?*

– Някъде, където не съществуваш.

Ето и това беше различно у Трейси. След като започна да говори, тя разкри нещо за себе си, което никой никога не бе подозирал – беше *умна*.

– За мен не е така лесно – рече Джена. – Не мога да си спомня кога започнах да чета съзнания. Струва ми се, че като че ли винаги съм знаела какво мислят хората.

– Това ми напомня, че искам да те помоля за услуга. – Трейси я изгледа напрегнато. – Докато си тук, може ли, *ако обичаш*, да не подслушваш съзнанието ми?

Джена се ухили.

– Защо? Да не би да имаш някаква голяма тайна, която криеш от мен?

– Не. Това е въпрос на лично пространство.

И мадам все това ѝ повтаряше – че четенето на чуждите съзнания е като подслушването на лични разговори или четенето на чужд дневник.

– Е, обещавах ли, че няма да ми слушаш мислите?

– Не знам дали мога да *обеща* – рече Джена. – Понякога не мога да се спра. То просто се случва. Ти *също* не можеш да контролираш дарбата си, нали?

Трейси въздъхна.

– Да. Откакто си върнах тялото от Аманда, става все по-трудно и по-трудно да изчезвам. Обаче се упражнявах и вече успявам да избледнея малко. Ти упражняваш ли се?

– Няма нужда да се упражнявам. Както ти казах, то просто се случва съвсем естествено.

– Исках да кажа упражняваш ли се да *не* четеш мисли. Точно това има предвид мадам, като казва да контролираме дарбите си – да знаем кога да ги ползваме и кога да не ги ползваме.

Джена сви рамена.

– Както и да е. Можеш да се опиташ да ме блокираш. Мисля, че мадам така прави, за да не слушам мислите ѝ. Или пък... Я чакай, имам по-добра идея. Не мога да чета съзнанието на собствената си майка, така че ако успея да мисля за теб като за сестра, няма да мога да чета и твоето.

– Можеш ли да го направиш? – попита я Трейси. – Да мислиш за мен като за сестра?

Джена се размърда неловко.

– Не знам – честно отговори тя.

Понеже не беше много семеен човек, за нея бе трудно да си представи какви чувства изпитват една към друга сестрите. От друга страна, ако ѝ се налагаше да има сестра, то Джена предполагаше, че Трейси ще е добро попадение.

– Да, добре – омиловичи се тя. – Ще ти бъда сестра.

Вратата на стаята се отвори с гръм и трясък и вътре нахлуха Седморката на Девън.

– Сега вече може ли да си играем? Ще ни почеш ли? Може ли да си взема малко чипс?

Бяха навсякъде. Трейси се усмихна накриво на Джена и рече:

– Не че имам нужда от още една сестра.

2

Аманда Бийсън се въртна пред огледалото в пробната.

– Какво ще кажете?

Тя всъщност не се интересувахе дали Софи, Бритни или Нина харесват роклята, която пробва – нали *тя самата* мислеше, че дрехата е готина. Ала от момичетата се очакваше да искат мнението на приятелките си, затова и тя питаше.

– Толкова е сладка – възкликна Софи и Бритни неистово закима в знак за съгласие, но Нина не бе толкова ентузиазизирана.

– Не съм убедена... Роклята си е хубава, но не е ли прекалено впита около бедрата ти?

– Такава и трябва да бъде – уведоми я Аманда. – Прилепнала. – Тя натърти на думата с присвити очи.

В старите времена, като например преди месец, един такъв поглед щеше да превърне Нина в трепереща пихтия, изпълнена със съжаление. Ала напоследък приятелката ѝ не бе така лесна за управление. Сякаш Нина оспорваше властта на Аманда